

som paa, at der rejser sig en ny stor Gæld i Horisonten. Jeg var selv ganske kort inde paa det i min Tale, og jeg er ganske klar over, at naar man vil overveje, hvorledes Statens økonomiske Situation er i Øjeblikket, maa man regne med, at der vil blive skrevet en stor Regning fra Landmandsbanken, som skal betales, som man er nødt til at betale, og da vil jo altid det Spørgsmaal dukke op: Hvem skal betale denne store Regning? Det nytter ikke, at man skyder dette Spørgsmaal fra sig og nøjes med at sige: Regningen skal betales; det bliver et Spørgsmaal, den danske Befolkning maa afgøre i de kommende Aar, hvilken Del af den danske Befolkning der skal betale disse vældige Summer, hvem der skal betale Underkuddet fra Landmandsbanken.

Jeg kan ikke nægte, at for mit Vedkommende staar det saaledes, at naar dette Spørgsmaal kommer og kræver sin Løsning og ikke kan afvises, saa maa det blive de velhavende Mennesker i vort Land, der maa blive sat til at betale disse betydelige Beløb. Efter min Mening kan denne Byrde ikke væltes ud over den fattige Del af Samfundet, men bør lægges dér, hvor der er Mulighed for at bære de Byrder, som nødvendigvis maa bæres af denne Art. Det er et Spørgsmaal, vi kommer til at beskæftige os med i Fremtiden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det her, men de ærede Medlemmer, som har vist hen til den uhyggelige Situation, vor Statsgæld udviser, har efter min Mening Ret i, at der her er alvorlige Ting at se hen paa.

Derfor maa man være forsigtig med at søge at tvinge Regeringen ind paa en Statslaanspolitik igen. De Partier i den danske Rigsdag, som vil drive den socialdemokratiske Regering ind i Statslaanspolitikken, skal betænke deres Ansvar. Det, der trænges til i Danmark, er ikke nye Statslaan, men snarere at komme lidt videre frem ad den Vej, vi har prøvet at komme, nemlig at faa nedbragt Statsgælden. Det er ikke sikkert, det kan lykkes i de første Par Aar, fordi Situationen er saa vanskelig, men jeg maa i hvert Fald slaa fast, at dette at styre ind i nye Statslaans Optagelse og Forøgelse af Statsgælden for maaske derved at slippe lidt lettere over de Vanskeligheder, vi har i Øjeblikket, vil jeg ikke anse for den rigtige Vej.

Maa jeg til Slutning gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de sønderjydske Forhold, som er omtalt vistnok af samtlige Repræsentanter for Sønderjylland, om end paa forskellig Maade. Der er fra visse Sider

rejst stærk Kritik angaaende sønderjydske Forhold. Der er forsøgt at give Regeringen Ansvaret ogsaa for de Ulykker, der kan ramme denne Del af vort Lands Befolkning, og som uden Tvivl i Øjeblikket rammer dem haardere, end andre Dele af Befolkningen rammes. Jeg skal ikke komme ind paa at modbevise dette. Jeg tror, at de Folk, der forsøger sig i saa Henseende, vil ikke faa noget Held dermed. Det er efter min Mening fuldkommen grundløse Paastande, at den nuværende socialdemokratiske Regering skulde have særlig Skyld for Forholdene i Sønderjylland. Tværtimod maa jeg hævde, at den socialdemokratiske Regering for sit Vedkommende har søgt at hjælpe paa disse Punkter, hvor det var muligt.

Jeg vil gerne have Lov til her at udtrykke en særlig Tak til det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) og det ærede Medlem Hr. Nis Nissen for deres Anerkendelse i saa Henseende, for det er jo rigtigt, at Regeringen for sit Vedkommende sammen med Lovgivningsmagten har søgt at hjælpe paa de sønderjydske Spørgsmaal, for saa vidt der var nogen Mulighed derfor. Der er ydet yderligere Udlaan gennem den sønderjydske Laanekasse gennem Forslag, der blev vedtaget i den første Rigsdagssamling, da denne Regering kom til. Der er ydet Statsgaranti for sønderjydske Kreditforeningsobligationer, saaledes at disse har opnaaet en smuk, endogsaa meget smuk, Kurs i Forhold til andre Kreditforeningsobligationer. Man har paa Grundlag af Realkreditkommissionens Betænkning søgt at tilføre Sønderjylland Kapital.

Der var stillet Forslag om, at der skulde skaffes Kapital til Andenprioriteter gennem Sparekasserne. Efter min Mening var det et sundt og godt Princip, og det forekommer mig, at denne Kommission gjorde et udmærket Arbejde for at belyse Forholdene i Sønderjylland og vise, hvorledes man kunde komme disse Folk til Hjælp. Jeg gik til Finansudvalget, der beredvilligt tillod, at Staten garanterede for et Beløb af indtil 10 Mill. Kr., som kunde stilles til Raadighed for Sparekasserne i Sønderjylland. Jeg var glad ved at faa denne Garanti, men paa den anden Side: selv om man har Garantien, har man jo ikke Pengene, og det har ikke været helt let at skaffe Penge til Veje, men det er dog lykkedes.

Det er lykkedes paa den Maade, at disse 10 Mill. Kr. er skaffet til Veje og er stillet til Raadighed for Sønderjylland med Statens Garanti, samtlige 10 Millioner. Jeg